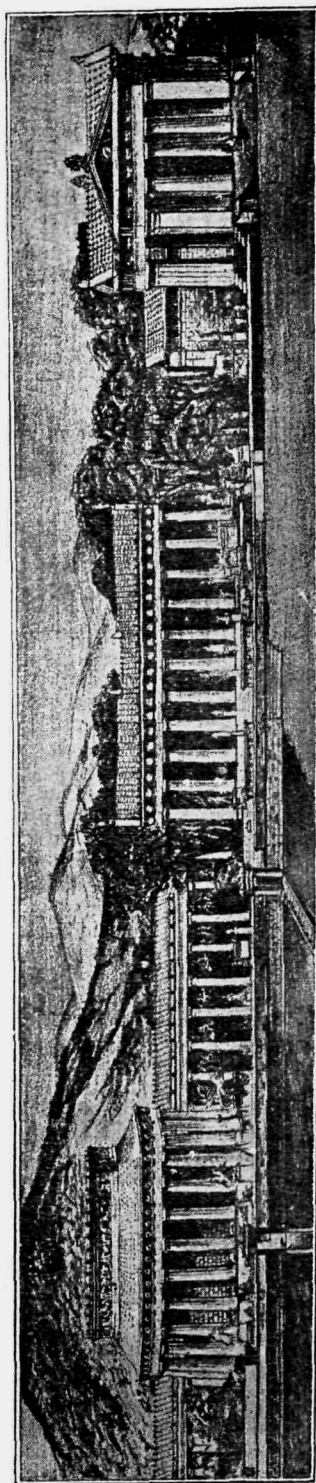

Η ΕΠΙΔΑΥΡΟΣ ΤΟ ΠΑΛΛΑΙ

Ἄβιατον

Θεῖος

Ἄβιατον

Ναός Ἀσκληπιοῦ

Ναός Ἀρτέμιδος

Προτύλαια Γυμνασίου

θερούς τοίχους ἐβάρυνεν ἐπὶ τῆς ψυχῆς μου, καὶ ἠσθάνθη ἀκαταμάχητον τὴν ἀνάγκην νὰ φύγω, νὰ φύγω ἔξω εἰς τὸ φῶς, εἰς τὸν ἥλιον καὶ τὸν γαλανὸν οὐρανόν... ἔξω ἀπὸ τὴν πένθημον ἐκείνην στέγην ὅπου οἱ μάρτυρες τοῦ πεπρωμένου ἤρχοντο ν' ἀφήσωσι τοὺς στεναγμούς τῆς ἀγωνίας των, καὶ νὰ πληρώσωσι τὴν ὑστάτην ὀφειλήν των!

Ὁ φίλος μου ἀνηρέθη ἀπὸ τοῦ ἀρρώστου...
— Ἄσχημα... μοῦ ἐψιθύρισε χαμηλῆ τῆ φωνῇ... πολὺ φοβοῦμαι μήπως ἀπόψι!...

Καὶ ἡ ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας του ἀπετελείωσε τὴν σκέψιν.....

Ἐσφιζέα τὴν χεῖρα του φοικιῶν, καὶ ἐβάδισα πρὸς τὴν θύραν πατῶν ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν πελμάτων μου, διήλθα τὸν σκοτεινὸν διάδρομον ὅπου ὁ σκοπὸς ἐξηκολούθει νὰ βηματίξῃ με τὸ ἴδιον βραδὺ καὶ κακοικὸν βῆμα, καὶ εὗρέθη ἔξω τῆς θύρας εἰς τὸ ἄκρον τῆς μαρμαρίνης κλίμακος.

Ὁ ἥλιος ἐφώτιζε με ἄφθονον καὶ φαιδρὸν φῶς· τὰ λευκὰ μάρμαρα, τὰ ὅποια ἐφαίνοντο ἀκόμη λευκότερα ἀντανακλῶντα τὰς θεομάς ἀκτῖνας εἰς ψήγματα χρυσοῦ καὶ μικροῦ λαμπροῦ σπινθήρας, ἀριστερόθεν δὲ οἱ πρόποδες τοῦ Ἀράπη, ἐξηπλοῦντο καταπράσινοι καὶ ὄροσλοῦστοι, μετὰ πεῦκα, τοὺς σχοίνους καὶ τοὺς λειμῶνας τῶν ἀνθισμένων ἀσφοδέλων τῆς.

Ἐμπρὸς εἰς τὰς ἠλιοφωτιστοὺς πλατείας τῶν συνεργείων, ὅπου ἡ παρὰ τὴν ἡ πλήρης ἀπὸ ἀγκύρας, ἀλύσσεις, λέβητας, σχοινοὶ, μυρμηκιά ζωηρῶν ναυτῶν μετὰ κατὰλευκον λινὴν ἐνδύμασιαν, ἔτρεχεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀνεσήκωνε, ἔυρε, μετέφερε, πλήρης ζωῆς εὐθύμου, ἐργατικῆς, δραστηρίας.

Ἄπλετον καὶ ὄροσπερὸν φῶς ἐπλημύρει ὅλην τὴν φύσιν, ἐσπείρε τὴν ζωὴν καὶ τὴν χαρὰν, ὅλον ἐν φωτεινότερον καὶ χροπότερον καταβαῖνον εἰς ἀέννα κύματα ἐκ τοῦ φαιδρῶ οὐρανοῦ.

Ἐκεῖ ἀνέπνευσα, ἀνέπνευσα δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων μου καὶ ἠσθάνθη ἐν μέρος τῆς χαρᾶς αὐτῆς τῆς φύσεως, νὰ εἰσδύῃ εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου, καὶ νὰ ἐκτοπιζῇ ὅ,τι με εἶχε πιεσῆ βαρὺ καὶ σκοτεινόν...

Τὴν ἐσπέραν ὅταν ἀνέβην εἰς τὸ κατὰστρωμα τοῦ πλοίου μου τὸ βλέμμα μου ἔπεσεν ἀκουσίως εἰς τὸ οἰκοδόμημα τοῦ νοσοκομείου τὸ ὅποιον ἐσχιδιοαρχοφείτο σκοτεινόν εἰς τοὺς σιωπηλοῦς πρόποδας τοῦ Ἀράπη.

Ἐν φῶς ἔλαμπεν ἐκεῖ ἐπίμονον καὶ γλυκὺ πρὸ τοῦ ὁποίου ἐνίστε ταχεῖαι σκιαὶ διαβαίνον. τὸ παράθυρον τοῦ ταλαιπώρου ὑποκελευστοῦ.

Μετὰ τοὺς ἀγκῶνας ἐστηριγμένους εἰς τὰ αἰωροθέσια, τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς παλάμας, ἐνῶ ἐμπρὸς μου εἰς τὴν ἔκτασιν τῆς θαλάσσης ἔλαμ-

ὅταν δὲ τέλος κατέπαισε, καὶ ἐσπόγγισε με τοὺς τρέμοντας δακτύλους τὰ χεῖλη του εἶδα εἰς τὰς γωνίας των κῆτι ἀπαισίω· ἐρυθρόν... ὡσάν αἷμα.

Ἐστρεψα τὴν κεφαλὴν ἀποτόμως, καὶ ἀπεμακρύνθη μερικὰ βήματα... Μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ὅλον αὐτὸ τὸ βαρὺ οἰκοδόμημα, μετὰ τοὺς θλι-